

מיליון ישראליים נהנות אוד ועובדין טבין ממעייזי החיים נהודין לטענה הלוודית

משורחנא דמלכא

של רבנו הגדול רבן של ישראל
הרב"ק מרן הגה"ק הגאב"ד זשקללה"ה זייע"א
ברא דאיעא קדישא - בעל "שערי טוביה"



הג המסה השפ"ד

שלאחזנה נסין סאד במגים קמים תמים האסורים, אלא צדיק שיהו המגים בתכלית ההלכה סוא, כדת פשה וישדאל.
ל חלוקים בין חובת זכירת יציאת מגרים לסיפור יצאלם תקשה תע"ח שפירסם פה שמה לל הסוד סכל השנה, שודי סכל השנה או מגרים לסוד יציאת מגרים בסוד ומעור סוכות וסיפורים בשוכר ומסוקר, ומאודים בקדיאת שסג פשוטת מצות או וז אלוקים אשר התאחד אחסם סארין מגרים, חליכ פה המנהג גליל הסוד לסוכה ולסוד ביציאת מגרים, ומפוש תע"ח שיש ל חלוקים בין לל הסוד לשוד ימות השנה, או שסכל ימות השנה די סוכותה בעלמא של יציאת מגרים וכליל פסח איש די סוכותה לשוד אלא צדיקים לזכות בספוד הדברים להחזיל בגשות ולסיים בעבות, וכל סוכותה לסוד ביציאת מגרים חיי זה סוכות, [יש שיש סוכות חיי זה סוכותה שיעל ידי סוכותה בספוד יציאת מגרים, האדם קצטו מעשה סוכות יחד] ל סכל השנה די סוכותה לעגו, שפאל כליל הסוד יש דין לסוד לאחיים ולבאר את טעמי המשות וכל שלא אשר ל דברים אלו בספת לא יא יד חסות, ל שגליל פסח צדיק שכל המסות יהו בודך שאלה המשות, שפאל כל השנה אלז חזק דין שאלה המשות.

ותראה לי, כי לכן טען כל השנה די סוכותה בעלמא, סאוד וכליל פסח או סקייסום מעשה זו באופן של ספוד יציאת מגרים, ברחוקה דרך שאלה המשות, ול, לכן טען השנה לא מצד יחד כי אם סוכותה בעלמא.

סיפור יצאלם הראשון היה ע"י ששה ומסכותו נספך לזרות
סוכות השנה, וז ולטען הספר באפי בן וכן בן וכו' וידעום כי אי ה. והקשה פוד תרצו רבי שלמה פרישבורטען ח"ל אמאי פתח סוכות בלשון יחיד למען הספר, וסיים בלשון רבים וידעום כי אי ה. והדין בשם הרמב"ם ספריד **בעלמא** וילך כי הנה הראשון שסיפר לבניו את ניסי יציאת מגרים - היה ששה רבני עיר, כי בניו טרשום ואליעוד לא חזו בעמבוד מגרים, ולכן סתמא סאוד באו סטדין סיפר להם את כל ניסי מגרים חיים, אבל שאר בני ישראל שסבאו תודו לא היה להם לסי לספר, כי בגמרא חזו עשרום במגרים וראו סכל מעיניהם. ומה על ידי שיששה רבני עיר היה הראשון לקיים סמות סיפור יציאת מגרים, וכן בני ישראל שסבת החלומותו בסעות סדלה

פרשיות לתג וליל הסוד

לקדש הבית בקדושת סוכת "לחך לך ולבניך עד שלם"
בפרשת קרבן פסח סוכה וספ"ג וז' ולקדש כן הדם ונשו על שנה סודות ועל הטעוקף על הכותם אשר יאכלו אותו סוכה ואחיא סגל וספ"ג וז' חמ ל סוכות חזו שם על הטעוקף ועל שוד המשות, ולסאודו חא פלא איך בתיים פשוטים במגרים חזו עליהם קדושה עד שקראו אותם חליל סגור ל סוכות, אלא טראה סיה כי סוכות סוכי ישראל עבדו את השם יחברך באותם הכותם בססדות נפש, סאוד ומכגרים חזו עלולים לחתום על שוחטת המסה וכבר בשבת תתול ודיקום עלי, עלי עבודה זו בספוד טוקדשו הכותם סוכותה ססוד.
יש ליישב כזה הטען וסיפא דקרא סוכות וספ"ג וז' וסוכותם את הדבר והו לחך לך ולבניך עד שלם, וחלא עין סודת הדם על הטעוקף ושוד המשות היה רק נפסה מגרים והאין כוב עד שלם, אלא שיש לסוד שדענין היה נפס סוכות יודי סוכה סוכות חזו חך לך ולבניך עד שלם, כי עד סוף כל הדורות אם עבדים את השירה בססדות נפש בבית המגבים הכותם סוכות, חזא ליסוד טוחן לסאוד עם ברחוקים, שכל אחד ואחד יכול תרין לקדש את ביתו קדוש לה, ומספ"ג וספ"ג וז' כי ה' אלוקיך סתה"ך בקרב סתעך והיה סתעך קדוש, חס ושלוס לחיך, בית יודי טודו חזו וסוקום קדוש חזו, וקדושותו כקדושת סוכת, וסכל הן אתה שפאט לאו, שואם בית יודי איש בקדושה חס ושלוס אין השוכנה שודה שם חזו, תרין כל אחד ואחד לקדש את ביתו שלא יבאו כלים אסורים אל חוץ סוכות, כטלפין שאיש כסוד או אישטרטו וסוכות לחם, שחם טימא בטעוקף לסלק את השוכנה וקדושה סוכות וסודוסיבתי, וכן צדיק לסקח על חבנים וסוכות שלא ילכו ולא יבאו לחתום שיש סרם כלי שפחות אלו, כי חזו כן ידא דבר שאין ראוי חיי חזו חזק לטענה ולזרות, חזא סטטטום את חלב סלובין בדברי חזרה וקדושה, וכאן אהו סקום לחזור על ענין צניקות חבנים

זו, המניס כח והתעוררות בני ישראל עד סוף כל הדורות לספר ולהתחזק בבניהם אמונה בה. וזה הדין בפסוק: **למען תספר - בלשון יחיד**, שאהה שעה רבתי עליה תספר הדברים באוני בך וכן בן, ועל ידי כך תזקקים לזיכרון - כל כלל ישראל, כי אני ה'.

העיקר התגדה הוא להשיג 'אמונה בילדים'

עיקר התגדה הוא 'זמנות לבקר', הריש 'זושך הבנים', ולכן צריכים שיחזו הלולים ערים בגיל הסוד, ולא רק כדי שישאלו את ה' קשיחות של 'מה נשתנה', אלא כדי שיוכל להבנים ולהאיריש ביום אמונה, ואני נחב לתת עצה לאנשים שיראנו שהילדים ישנו בערב פסח כדי שיחזו להם כח לחיות עד בגיל הסוד.

הסודי את ליל הסוד של **אמסור זצ"ל** באיזה התלוצות התגדה בגיל הסוד, ואפילו פעם אחת התעלף באמצע בריכת המון כשהגיע לבריכת ז'תם נא שחול צער על הורגן בית הקדוש, וה עשה על חישם לכל החיים.

השובה לחכם - עבודת הפסח ששאירה חישם לכל החיים

יסוד התגדה סיכוד על שאלות הבנים, וכמו שסיכוד בעל התגדה 'כבוד ארבעה בנים דברה חדה אחד חכם ואחד רשע ואחד חס ואחד שאיש יודע לשאול', ושאלת החכם הוא הפסוק: **למה ג' ד' 'מה תעדת והחוקים והמשפטים אשר צוה ה' אלקים אתכם**, ובעל התגדה סיים 'ואך אתה אמר לו סתלסת פסח אין שפטיך אתה הפסח אפיקוקן', ולכאורה יש להבין מה השובה היא לשאלת הבן החכם, והאילו שהעלך רבי **יחזיע בסקנים זצ"ל** הירד אבדו באלאמא שחזר, כי בעצם שאלת החכם היא, שאיזה טעם צריך לכו עבודה בערב פסח סתקרת קרבן פסח וביקרת וכיבוד חסך עם כל הטרחה הסודית בזה, וכן אפית המצות ואכילתה וכדו, תרץ ענין לו, שהתחזק עלו היא 'אין שפטיך אתה הפסח אפיקוקן', ופי' בעבור **אמסור ק"ט** כדי שישאיר טעם מצה בפיו, פי' שישאר החישם של המצה בפיו ולא ישכח חזו, לסיכך ציוותה חדה לכו הרבה שעות בזה הפסח, ובכל חודש ניסך, כדי שישאיר החישם לכל החיים ולדורות הבאים, והחישם שאיר דחוקא עלי עיודתה השובה לקום המצות.

וכעין זה שפרש העלך **סודיך דושינקא זצ"ל** אבדו דוהלים בדרשות **סודיך** לפרש סוד ואך אתה אמר לו 'סתלסת הפסח, ובואר, שישפוד לו את כל הסיפור בסוד סתלם שיהיה סוחשי בענינו כאלו ראה את כל סוד הקרת הפסח טעם עכשו.

'בן הרשע' - לא שטיבים לו כלל, רק סחוקים את עצמנו

יסוד הדברים כבו סבב החזן לבני שאלת הבן הרשע 'מה תעבודה הואת לכם', ובעל התגדה סיים 'ואך אתה הקרת את שינוי ואמר לו בעבוד זה עשה ה' לי בצאתי מצרים', וכבו ידועה הקושיא שהרי בתורה כתוב השובה אחרת לשאלת הרשע מה תעבודה וכו' וכתוב **אמסור ג' כו** ואמרתם זכר פסח הוא לל אשר פסח על בני בני ישראל במצרים בנצחו את מצרים ואת בתיז זצ"ל, ואיכ למה סידר בעל התגדה ואך אתה הקרת את שינוי ולא סבב השובה לשאלתו, וידוע התחזן של **הר"א שולמא ז"ע**, ועל שאלת הבן הרשע 'מה תעבודה, אין שטיבין כלל, כי הרשע איש טענה להשובה כלל, אלא הוא שאלת על המצות והכלית דבריו שפרש בדברי הפסוק 'וזה כי יאסרו אליכם', שאיש שזאל אלא אסור, ולכן גם

כאן והשובה איזה בשביל, כיון פעם הרשע אין לדבר כלל סטוב ועד רע, ולכן לא סטוב ואמרתם לו, אלא עונים התשובה לבנים האחרים החכמים המצרים והישיבים אצל השולחן פנשאלה שם שאלת הרשע, כדי שלא יעשו עליהם דברי הרשע שום חישם.

ויקוד העם וישתחוו - בשורת הבנים הוא הבנים הטובים

ולפי הדריש אלו יש ליישב הסך הפסוק **אמסור ג' כו** שכתוב שם **ויקוד העם וישתחוו**, ופרש"י על בשורת האולה וביאת הארץ ובשורת הבנים שיחזו להם, ולכאורה הרי בשורת הבנים הוא כאן על הבן הרשע, ומה הוא ובשורה טובה בך שיחזלו להם בן רשע שילצו על המצות, אלא להביל שכתבאר כי השבת ואמרתם זכר פסח הוא סודר אל הבנים המצרים, וזה הבשורה טובה, שיחזו לו בנים כשרים שיחזו לשמוע דבר ה' ותודתו, תרץ שפיר יש לשאול על זה, הוא סודיך פרש"י שכתב על בשורת הבנים שיחזו להם, והריש הבנים כשרים והשנים.

בשעבוד במצרים היה גם סידת הדין וגם סידת הרחמים

סוד **אמסור ג' כו** ודבר אלקים אל סשה ראפר אלו אני ה', ופרש"י דבר אחר שטעם על שהקשה לדבר ולדבר למה הרעוה לעם הזה, והקבלה עשה לו אני היום, וכתבו פרן **החתם סופר ז"ע** **האמת ה' ותאולת תק' אמסור ג' כו** שדואים סכאן שאכלים שלפעמים הקבלה סתנב בסידת הדין, עם כל זה בתוך סידת הדין סתנב גם בסידת הרחמים, שבפסוק זה הואים שודי השמות תק שום אלקים שהיא סידת הדין, חשם ה' שהיא סידת הרחמים, וכן בכל הקשר ססות הואים שנת הקבלה תק בסידת הדין תק בסידת הרחמים, וכמו שהואים בססות ערב וכדו וכדו שבני ישראל לא יחזיק כלל דרך המצרים.

ובעל התגדה סידו 'סודך שופר הבטחתו לישראל סודך הוא', שהקדוש סודך הוא 'זושב את חקך לעשות, ופי' רבני סריס זצ"ל שהכתמה בזה היא שחשב לעשות תקנה, שבסאתים הקשר שנים שהתעבדו במצרים בסקום ארבע שאת שנים, וזה להם כמו באסת שהתעבדו ארבע שאת שנים, וכמו שסיסודי שהעלצ רבי **יסוף שטיף זצ"ל** אבדו קהל 'עדת ידאים' בארבע שעותה בדרט לאפיקוק, ושבת בלשון. ודריש אז בשבת דברים נפלאים, ובאותה דרישה הוכד גם את דברי פרן **החתם סופר ז"ע** שיהיה אחר זה הלשון שעל איש ישראל לדע כי בין כששתנב השילת עשו בסידת הרחמים, ובין כששתנב עשו בסידת הדין, לעשותה הדי 'זויה אחר' - שחבל הם רחמים נסורים, כי גם בעסק הדין יש רחמים נסורים, אלא שצריכין להתבונן בזה ולהשיג ולסגוא את הרחמים. וזה תפודו 'ישכך ישראל ה' אלהים ה' אחר' **סוסי ג' ד'** בין כששתנב עשו בתייה - סידת הרחמים, ובין כששתנב עשו באלקים - סידת הדין, הכל 'זויה אחר'.

אכילת מצה קודם הסוד - כדי להודות על ה'סודיות'

הבני יששכר ז"ע ואמר תק ויש סיפור זה סבאר מה שאוכלין בגיל הסוד את המצה קודם לסוד, והלא סודו הוא זכר ליסודו את חייהם, ומצה הוא זכר לאולה, ואם כן הריש צריכין לחקדים ולאכול את הסוד קודם המצה אמנם הביאר הוא, כי אין אנו אוכלין את הסוד בכדי 'לסוד' את ה'סודיות, אלא בכדי 'להודות' על ה'סודיות, והריש כי אחרי שיצאנו סמצרים וכמו להבין שגם ה'סודיות שנקרה עליש במצרים וזהו לחובה - בכדי לחכמו שנהיה ראויים לקבל את

התורה, ואם כן שיפד אכולם סקודם את הצנה, כי רק אחרי תאילת
 תרצה בצה - תזן לזרע ולהתבונן שנים תולת עצמה תורה לטובת.
 ובה זמן כה שיעשה תל' סדרך צנה וסוד האכולם ביהו"ה, והלא
 שני הפנים הם, שהסוד הוא זכר ללולת והצנה היא זכר ללאולת,
 ואך יתכן לקרב באכילה אחת שני ענינים שונים [וכנן קשיית
 תמיד זכר למה על הרעה הסודית לטובל את הצנה בתרומת, שנקמה
 הוא הצנה היא זכר ללאולת והתחמטת הוא זכר לטייל, ואך יתקרב
 שני הענינים יחדו]. אצטב לפי האסוד ניהא, כי אכילת הסוד דין
 היא כבודי "להתחיל" על תולת, ואם כן דוקא כזך כזי אכילת הצנה
 תחמטת על תאולת, אז תזן להתבונן לשטרע ולחבן שנים תולת
 ותצדק תיה לטובה, ותצולת עצמה תיה תלק סתאולת.

אף אתה אסוד לו - בן הרשע ובן החכם תלוי בחיפן האב
 כחב אסוד לו, וצדק לזכר כחם תיהא לאכד כעבוד זכר עשה ה' לי
 כבאוד ססודים, וצדע"י כאן וזו תעשה לזן הרשע, וסרשע כזן
החב סוד ז"ע שאוסרים לאב כשהזן עדין איש ידע לשאל שיהצט
 עכשיו וישאל בו את האסוד לזכר שישאל קשיית, ולכן כשעדין איש
 ידע לשאל וזו תעשה שיהצט עכשיו לזדק שלא יזא בן הרשע,
 כזן הרשע אוסרים תאך אתה אסוד לו כעבוד ה', וזי כזן תחת סוד
 ז"ע שאף אתה פדוש שאוסרים לאב שנים אתה אסוד כזי יתא בן
 רשע וזן כזן החכם אוסרים תאך אתה אסוד לו, שכל גדול תזן תלוי
 על האב, בן אם ידל לזדק וזן אם הו' ידל לרשע - הכל תלוי בו.

דצ"ך עדיש באולב - סלסדים על ג' סדרות באסות
 אסוד לכאז שזכר ראשי תיבת אל' וסודים ג' סדרות באסות,
 כל ססות הראשונות היסודים כתיבת דצ"ך כחב ז"יעו כי אני
 תושב, וכל ססות היסודים כתיבת עדיש כחב ז"יעו כי אני ה' כקרב
 תארך, וכזי הססות האחרונות היסודים כתיבת באולב כחב ז"כי אין
 ססתי בכל תארך.

"לך אף לך" - מה שאני יכולים לשובו - הכל ססנו
 האסוד תרצו רבי ששולם אשכנזי זצ"ל סטאניסלאוו -

לאנדאן אסד בשם הבעש"ט תזן ז"ע על תיה דתוב תיה סג' ז"ל
 ה' הסלסלה, קשה תיה ליה לסיכר לך ה' הסלסלה, תביאוד בזה, כי
 עצם תדבר שאנו סלסליכים את תבולה - זו עצמה סתיה כן השנים
 תיה, וזו ז"ל ה' הסלסלה, אפילו כזי הסלסלה תיה ססך ז"י ססוד
 ישאל ססוד לך כן רוב תוסף תיה.

וכנן זכר ראשוד בשעת אסות לאסוד סג' תולת על לשון הצדק
 כתיבת של ססוד ז"ל אף לך, ששפדש כבאז לישנא שנים תלך תיה
 ז"ל, כסוד ששפדש סג' ז"ל תוסף נסוד לך, פדוש: שמה שאדם ידע
 לשבח להש"ת - תיה סאוד יתבונן. עכ"ל. תשפדש שלי' זכר אתי
 שיפד סאוד הסודן לשון הצדק שם ז"ל ה' הסלסלה, כי תיה תספך
 לז"ך אף לך, לזכר שהכל תיה סתאולת, מה ששפדש תאודם את
 כדאוד, ומה ששפדשך את כדאוד, הכל תיה ססוד יתבונן.

אחד סי ידע - תיה אחדות הש"ת הסתבטא בכל לשון
 סתיה של אסוד זצ"ל כליל הסוד, לשיד כזיז אוד סי ידע
 כתיבתם כל הצדק כלשון ארטי, ואסוד תוד סאן ידע, תוד אסוד ידע,
 תוד אלקא כזן ז"י כשפדש תארע, תזין סאן ידע, תזין אסוד ידע, תזין
 לתיא זכר, וזן תלאת וסקולם לא זכוד לחבן נעם סתיה, אך לאוד
 שנים רבות תאודי שסובא כתיבת של ססוד ליקוטי תורה שיהיה
 תספד סקאונן ז"ע שיהיה סוד לזכר תוספן אוד סי ידע כלע"ה,
 תספד תאסוד אסוד סוד זצ"ל את נעש, דאודת אני ידע תיה
 תחתה ה', לאוד אלקיטי שובשפים תארך, ואסודין כסודא כרסות ז"י
 שיהיה בכל לשון שאתה סוסנ, תאול' זכר תיה נעש של אסוד זצ"ל.

תוריים ואוסרים תוד נדיא תוד נדיא - תסיד תיה תשאר
 כזן תחת סוד ז"ע כבאז את תענן סה שאנו אוסרים אוד כל
 פיסקא ופיסקא תוד נדיא תוד נדיא, וביאוד כי תזונה בזה, לתראת
 שחסידי כשאר תוד נדיא, כלאוד שאפילו כזן תולת סכלל ישראל
 כשפדש כזן תזנענים זאבים שיהם שובשפים אוסות תעולם, והם שפדים
 לתזן ולהספיד ולתזנן את תוד נדיא שיהא סכלל ישראל, אבל
 תסיד כשאר תוד נדיא.

יהיא טעמיה לאבותיה ולמי

השתלשלות עיר מולדתו של סרן רבנו זיע"א
- תעיר 'פענינל' ורבניה עד לתורבנה -

תעיר פענינל נודעת ע"י רבניה וסחיותה ססוכה לפרעשבורג
 קהילת 'פענינל' תיה סתקחלות תעודקת ביהוד כשדית
 'סלאוואקיי'. שנת קימה של תקהלת תיהודית כעיר עזקה זו תיה
 קרוב לאלף שנה, סודלי ישראל תבים תו מה ופיאוד מה כסוד, וסוד
 כן תבים סתול' ישראל באו לשכון מה קצרות בימי תושפ, והם
 תזועדו ככשפי תסנים. לפאר תזפארות זכתי קהילה זו, עד
 לתזפזפה בימי הסלסלה תודאוד, ת"ד.
 תעיר 'פענינל' עידה קשה תיהא וזאשים מה סגט, תל תיה מה כזי

תזקה לשני קהילות [אסוד כתיבת שפדשית אל' פישו קהילות
 תודדים תאטודודקסיס סקחלות תנאלאונס תוקיס כתיבת תערים
 קהילות כדודת]. תוב אסוד תעיר תוד תודדים, אולם גם סגט תחילתים
 שיהי בה - ככוד את תיב תאת תקהילה תיהודית כעט עלה עליה
 תסודת לא סתיה עדיש יתד סכשסותים סשפדש תיהודית, אבל כאסוד
 פיסוסה כזי לה כוסת סוד' תזורה תודעים שיהיה מה כרבות,
 וכוסת תיהא שיהיה תסוסה של 'שיעשבורג' תעיר תודלה לאלקים.
 גם רבן של ישראל, כזן תחת סוד ז"ע כאסוד תתזן לטאת
 לסתות, תיהא עיר זו אוד תסקוסות תועדופים עליה, תיהא תסוכה
 כגבולה של תעיר תיהא 'שיעשבורג'. כמה וכמה תשמות כסודם על
 ידי כזן תחת סוד ז"ע כעיר 'פענינל'.

קירבתו של רב תעיר אצל כזן תחת סוד
 כזי כזן תחת סוד ז"ע כזן על ססא תרבות כפענינל,
 תולצו רבי ישראל תוד סרגליות-יה' זצ"ל, תלסודו של כזן תחת
 סוד ז"ע, תיהא תודי ספדים תרבות, תל תיה שיהי סתולת תסותים,

שנבנה יום הצליחה להוציא את סודו לפועל איתם בעצמם שרצוהו בו - עוד תחלקו עליו קשות, ואילו אני שחפצתי לנסות כאן רב אחד - אראה התוקף הנלווה בידו ברבנות של הרב לאורך ימים.

דרך הישיבות בעירות אלו בימים ההם

במדינתנו לפני המלחמה הייתה ישיבה בכל עיר ועיירה, וכמו שביקש סרן **החם שופר** ויצע בעזאחו 'עוד קיסין וריסין ופעלים לזורה מרכים, ואם טעם לפניכם מאדו המעט אשר תנוכם ה, לשדו מרכים בכל סאספי כח'. בישיבות שבעיריות לא היחה 'צניסיה מלה מרשפוסה, אלא היו שוטרים 'דודול' למחורים לישן בנהג, וחו אוכלים 'פעל' אצל הבעלי בתים וכן היה הסדרה בכל וידה וחו בערך המשה בחורים, ארבעה בעידים ואחר גדול שוחה נקרא התקוע בחור [מלשון 'חור'], והיש כי סכסן שהבחורים הצעירים עדיין לא הביט היטב את השיקוד של ראש הישיבה, היה בחור זה חור עשהם על השיקוד, והיה גם כעין מנחה עליהם בעניני החנויות, ועין יחד עם האמת של הבחורים הצעירים שילטו כסף לתקוע בחור, ומספיק זה היה שילום את תלכו במיטת הדיחה

ססר הבחורים בישיבות בימים ההם, היה בין עשרה לשלוש מאות, והיה תלוי בסספר הבעלי בתים שבמיד, כי הם היו אלו שחסכו והחזיקו את הישיבה. סבתחורים לא לקחו בדרך כלל המצאת שטר לישוד, ואם אידע שיהיה 'בחד' מטרך תזקק לסספר סספר לצרכי הישיבה - היו הבחורים אוספים עבודה, אבל בדרך כלל החזיקו הבעלי בתים את הישיבה, והבחורים אכלו אצלם 'תקע.

הדוע **רבי שמאל חו אנצור** זצ"ל וידה היה סתחילה רב בעיר 'ירדתי, ובמי העיר 'ירשורא בקשודו שיטא לסרן רוב מערים, אבל מי 'ירדתי לא חססו שינעםם ושו לדין תורה על כך, וזמא חססן שיסען לסרן רוב במירדא, סכסן שיש שם עוד בעלי בתים מרשמי וז משה

הישיבה שיעסד רב העיר בראשונה

בעידו היחה גם כן ישיבה, אשר עשה תחת המנהל **סרר הרב זצ"ל**, ולסודו בה כעשהה בחורים הם לא היו סבני 'פענינג, כי כן היה הסנהג שכל אחד נסע ללמוד בסקום אחד, לקיים את עמיד חססני חל 'אסתי מר

הוא היה ללמוד בסקום אחד, לקיים את עמיד חססני חל 'אסתי מר ססתי מר 'ודי עלה לסקום תורה. הבחורים הללו היו יחד 'חסידים, כי באו לארשטערלאנד, והיו חורים למחורם רק פעם בשלוש שנים. **סרר הרב זצ"ל** היה סרביץ תורה בעיר, וכן למעלי בתים וכן למחורי ישיבות, והיה סוסר שייעודים תרבה בסעך היום. למעלי בתים ססר שייעוד ספעט חסדי לפשת סוקר עד התחילה, ושייעוד סוקר לאחר התחילה, בסעך היום ססר שייעודים לבני הישיבה, ובסערב קדם התחילה ססר שייעוד סעווקי למעלי בתים ולבחורים בידו. ססו כן היה חורש בשבת קודש לפני קריאת התורה, ובשבתות הקיץ גם אחרי העשרים. גם היה בוץ את הילדים לעשים קרובות, ובזמא השמיכות בתן אותם בבית הכנסת אחר החורים מסעוד כל החורים. בכלל היה סעניח על התשבור בעניא סקווא, וגם אני הצעיר אבדלחלוט וכידו סאוד לקרבוהו.

בחורי הישיבה היו סתחללים בבית הכנסת בידו עם הבעלי בתים, וכסאון שיה השפיץ על זרח התחילה, שבהשפעתם היחה התחילה סאוד ברהלחבות.

אכילה ה'מעלי' בעידו היחה תלחה בתחלטהו של סרר הרב זצ"ל, שהוא היה בידק ומחליט איהו בית ראוי וסען הוא שבתוד יסול לאסול עם, ובית שחרב איעוד ללוחה לישם בחור - היה זה כעין 'צבשור' על הבית. דכידמא שום בבית חורי זצ"ל אכלו ססס בחורים 'פעל, וכסאון שחור זה השפיץ למחנה על זרח הבחום.

במדינות אבוהוט הנקרא 'ארשטערלאנד' היה נהוג שבכל עיר היחה חברה שנקראת 'מחזיקי הישיבות', שוחחה האמת לעיני הישיבות בכלל ובפרט [כעין 'ועד הישיבות בליטא'], וכשחנה פרשה במחור, השבת שקודם 'קבלת התורה', והיא פרשה שיש בה אשפוחה לעשות תורה 'זוספות', היו ססססוקן בכל ג' ססוקים, וחו קודאים לכל הציבור לעליה, כשו בשמחת תורה, הקיט מי שסוכך לכל אחד, ומספיק או תרופה רכית לעורך החוקת התורה והישיבות. וכן היה נהג גם בעידו 'פענינג.

רבנותו והשפעתו של רב העיר

לפני שזמא לסרן בעידו, היה התחב רב **יהושע ליב שילל** זצ"ל רב בבית כנסת בעיר 'ירשין, ומססם עלה לסרן פאר, בעודו אבדך צעיר, כסאבד 'פענינג.

סרר הרב זצ"ל היה חועה מאסן לכל עדה, וידע כל דבר קטן ונדול שהחריש אצל כל אחד ואחד סבני העיר, ודאז לכל מרכים בחחוניות ובספוסיות.

היה דרשן נפלא ופה ססיק סתחליות, והיה סוכיה בעיר בדרשוחו הנלחמת להעמיד תורה על תלה תולא ישרט בה פרעות. דכידמא שיפעס סחח אחד סבני הקהילה את חטוה בענבם יום שסיני עשרת, וסרר הרב זצ"ל בסקום ללכת לבית הכנסת להתפלל, וכסס לחנות היחה העסד שום זמן רב עד שהחורח חוסר לעסל את חטוה, וחחום כל העיר על כך שלא בא הרב לבית הכנסת בשסיני עשרת, עד ששתודיע שיהיה עסוק ללמוד פידעה בחימת חות.

ובסרדו סעשה נורא אחד, כי פעם בעת התחילה התחנף אחד סססרדו חעם נגד בחור ישיבה אחד שיעסד בשוחה אחת עם, ולעגל עליו על זה שסתפלל בתחלחבות גדולה, ותזיקי אחד כך ברוח השסוקות חוכיה סרר הרב זצ"ל בדרשוחו על עקן זה, ודיסר סגדל החיוב לכבוד את התורה ואת לחסדיה. אותו אדם שבוזה את הבחור, כאסוד שיסע את דברי סרר הרב זצ"ל, הציא ספוד דברי בלע נגדו בחור בית הכנסת. וזמא עם או יסיס אחרי חחג, כאסוד חקך לחנות תרכבת כדי לקבל סעלוח של עניס וקודח גדולות עסוד בית התחופת שלו, כשספתח הקרין נפלה קודה כבודה עליו ומת על אחד, ותחוד כל העיר סרין שסיס על 'כבודה של תורה.

היה רגל לחוד דרשוח סלאים התענדחת לבני העיר, והיו החורים נכססים אל לב שסמיעות. בסעך שנות שיסשוו רוב בעיר, נעשה לאחד סחשנבי תרובים בסודות 'סלאוואקיי, שוחחה סלאה קהלות קודשות, סחם רבנים מאונים חנדיקים, ומעלי בתים חסיסים עובדי השילת. היה סתזיקין תרבה בתלחה עם רבו סרן בעל תרועת סופר ויצע **אבדו פרעשטורג**, וסחך התחכמות סוכינעםם אט לסרין על הקסוד העסוק שוחה בין הקהילות פרעשטות ופענינג חססכות זו לזו. פעם חט יחד אודות הקנה עדיקת יסיין שוחחה בלפענינג, שאין קודאים לזורה למחורים ולמי שחזא ספוי בלא אסיה חקן סליח 'מגיד, והסספיק

סדר הרב זצ"ל שה לעשות באופן שאין נכנס אף אחד רק בחור, האם לקרוא טוב לטקן נשוא, או שיעלה הלוי הבחור, וכן סוף הדעה סופר ור"ע עשו בעצם התקנה אם יש לה בכלל חוק, ולספקא העלה שהחוקה בטקטה שפוח, ויש לקרוא טוב לטקן הנשוא בטקט ללוי הבחור. והרמב"ם שופטים בשולח דעת סופר איתא י"ג, שם כתוב הוא לסיים שגם בהקמת הישיבה של 'פרעשבורג' שגא את החקקה הזאת שלא יעלה לשהה כי שהוא פני בלא אשה, ומסוּף: 'יש להקטן קהילתך אילן גזול להתלהב בו'. סעיף עם להסדק את החוארים שהעיקר לו רוב בהחלה סכסוך שם בזה הלשון: אהובי תלמידי רב הכיבי רוב המאכל והלא בהשלת העדות, סוכרד בסידות החסדות, כשהו סרה ישמע ליב שילל כי רוב דקול פנינו.

עכבא דיקנא באחד סתלמידי התשובים של סדר הרב זצ"ל, שהוא סבר סכסוך הניע לסיק 'איש סקוד', וזה צריך לראת להפסדות, והניע לו שהוא הנהה בהחלה בית סוכר אך בתנאי שיהלבו באופן סודתי שזה, וזאל את דעת רבו סדר הרב זצ"ל, וזהו לו להסמך שזה, וסרטי שישבא בקרוב יחזק עם סיעה זהו. ובסוד עשה פדות, ואחרי סה שספקת שהודך התלמיד עם סת תלמיד חכם סכסוך, וקיסל שחנא ססבדות, תל די האספיקים האלה עלה ביחז לעלות לארץ ישראל, תל די זה נצל סתלמסה, וסה להקטיד בארץ ישראל שפחה ספוחת, והם סיקדי עיקר יושלים תבבאי.

בעת תרובן הקהילה

לפני הסלחסה לא הרעשה עמא סכסוך הסססל, כי 'שטיטאסלאוואקיא' (synagogue) היחה סדינה של חסד, אולם הדיים שבעיד היו שונאים גדולים לאחשו בני ישראל, ולאחר דריסת החלז בימי ראשון היחה ניסרת השנאה על פניהם, כי הוא היה סטוף להם לשנאת ישראל כדרך הגלחים ישיש. סכו כן היו סירי פנים קודעים בססוון את חוטי העירוב. דכרמא בילוחתי שהדיים היו צעיקים אחריה: סשהלע, פייקעלע, כשרי חזקק לזאת הקוחסה, צינידודאקעל, כשרי חזקק לזיכונ, אחרי הסלחסה סשהלסתי כירחוב בווינך צעקו אחרת 'שולם, אל על, תל אביב'... אבל השנאה היא אותה שנאה... סקת שיעלה אחרי הרשע ישיש להחלה בדייטשלאנד כשהת תרצו, היו אוסרים בכל יום יום את תפילת 'אחשו כל בית ישראל והתננים בטה ובטובו וכו'.

הניד 'פנינו' היחה הקהילה הראשונה אליה נכנסו תנאים ישיש בגלילות, והיה זה עיד לפני פרוץ הסלחסה, ספני שדחה קרובה לגבול 'סלאוואקיא' דכיים סתושבתי החי טרסנים, תל איך שאו עדין לא הישו את היהודים, אבל עשו צרות רבות. תנאים ישיש נכנסו לעירי ביום ה' פרישת אחרי שנה תרצ"ט, וכשהו קודש כילו את הקטט בבית הכנסת, וסרעו והלשו בדייהם הטמאות את וקט ופיאותו של סדר הרב זצ"ל, וסאו חסרת לשונת את סקט סערדי לעיר 'פרעשבורג', ובכל זאת היה בא סהה פעמים כשהו לפקח על עניי הקהילה, ולהזק את תושבי העיר בכל סאי דאפשר.

אחרי אחו 'חורק' עבדו בני הקהילה בססידות נפש לבנות את בית הכנסת סחודש, והביאו עבדו והדיים סניד 'סאווערן' הססוכה שזחה בה בית הכנסת ישן טען, וסרעו בכל כוחם להסווער את קוט בית הכנסת, עד שסעשהושי רובים סחובה הקהילה לסווי והנלו

הודיה לסחכות ספולין. ה' יקום דסם.

בעת הסלחסה סריוו תנאים ישיש כל שם חוכי להחלה 'פנינו' עזיקת הדיין והספוחת, ובכלל זה גם את פקטס הקהילה שזחה בו ערות חסרון לחיבי יסיה, שדחה ודאותה, רבניה גדולה וקדושה. גם סדר הרב זצ"ל הנבל לפרעשבורג לאסווערן עם כל בני ספסחור, והתענה שם בעבודות פרוך ועיטיים קשים, עד שאפסו סוחותי ועלטה נשסשו השסיסה על קידוש השם יחד עם רבנות אלפי ישראל הקדושים וסוועלכים באש, הוא קודם שנת הששים, ולא סודע סועד פנידות. הי"ד ור"ע.

גם אחרי רוביות הנדקיות עלה סספסות 'מלבער' ספרעשבורג, עם שילשות בני היקרים שהו תלמידי 'פרעשבורג', וסלחשת בוותי, נססו בסלחסה. בת אחת שדחה אמנם את כל התלמות וסעלה סתלחסה, אך נסודה סיד לאחד הסלחסה על ידי סחלה סתקסה אותה סתלחשת. יקום ה' דם עבדו השפך.

הקשר האישי עם הרב זצ"ל אחרי עיבתו

וכידו להעבול חנה דגל של הרב תולצ רבי ישמע ליב שילל זצ"ל, חסדו הקדוש לא יש ולא יסשו ספני. בהסלת ה' הסחלה קלי, וכידו להסלת סנא הדייה לסדינת אגולית, ולפני שסוכסדי את הניד סרב לו סיר הרב זצ"ל סכתב הסלחה וכו נאסר סתעללות חתת דגל והדרכו וסאספין בליסודים [והסוף פון רבנו זינא ואסר. אפי לא ביקשהו ואת ססנו, אלא ססאסד באחד אליו להסיד ביקשהו 'סריסה, וקסה ואסר לו 'סריסה - סחוכי תיחז, אבל ישנם דריים חסוכים יחז, וסיד ישב וסכת לו סכתב הסלחה חקן בידו] ואכן הסכתו עד לו להקטיל לשיבת סיר תולצ רבי ססה שנידקי זצ"ל.

גם סחודו סבר כירחוק סקום, בעיד לחנוך, וסרדי הרב זצ"ל סבר היה סתעוד לפרעשבורג, סכת אל דברי חזקק לאסנני סעודה ודאת שטים, וזה לשון הסכתב בזה, ביום ה' ליל למען יארין יסום כשהת תרצ"ט, פיאנו יצו. הדיים והסולם וסלסם לאחובי חכיו רב הסלס סוכרד בניסוסין ק' הדיעון שסו ישן חזקק טחובה דיים כי ודחתו שסוחרן הענישות לו קבלתי על נסון, וססחודי סון פי שנים אחוד - כי ראיתי שאחה בזה בקו סריאות השלישות, תכלל בזה גם סריאות נפשוך על ידי החסדה ליסודך סעודה הקדושה, כי טובים השנים באחד להטאחד באדם השולם אסר יש לו עדה וקסה בנין עם הנשיסה, וזה בלא ו אין לו חקוסה. חספי - כי חת לו לזאת ולסוסת שגם כירחוק סקום אתה קרוב אלי ואל ליב הי'ו בסתספוחך, ולא שסחת היסום אסר הייה גם אתה בין חתנאים וסכסוס כשהו ביה, על כן אודה לך עבודת, וקסה שבעשהי וסכל לבסודו ססיד כשהוה עולמות אכל אין כי חסדך להחלה הסכת חת, כי חלל הסחית לבי חסדך ון סחכות, ואת פרוך לבסום עיד ססד, ון חלל ססוכך כשהו חסכות אל אסחוק וקדים הי'ו, והם יססו לו סכל שם אסננו. וסחילית יסוד גם לו שסוכל להכתוב ולחודי ססיד כן חטוב וסוטב. שססודי שוכרובו אליה חתת את יום חבר סטה שילך, ועד לו שלא אוכל לחתת בתוך הקרואים, אבל כירחוק אקרא לך סרט סקירות לכבי - גם כשהו כל בני ביה הי'ו - ואסוכך בסריסה הססולשות כשהוה, שסחלה סעלה סעלה כקודש, רוב שילוש עד כלי יחז, וסשפס נפש חורך וסודך כשהו חת, עד אסר יקבך ה' כדחש סאובע כשהו וסודך, וסחיו לכ אסות על בניס חלכ בניס על אסחום.

מנהלת אותך הודיש פולקס ומוקד כל היסטע עד כאן לשון הסכת. וזה סבין בדי הסכת ניט אך שניש את כל אחד פן החלטיים על שטת וזה לכלל כאב רחוק.

הצלה 'בתי הריים אחר שנת הזעם

כרוב הסוד יבני הש"י להציל שני 'בתי עלסין שבתם קטרים זקני ששפוזי, האחד בפעויעל השני במארדאסקער'. בפעויעל הוא סקום שנתת אמת אמי - הרבה חרות, השם סנייט קבוי אבי אמי הרב ר' זענ אדלער ז"ל ואביו הרב ששה אהרן זצ"ל סולטידי פון תרומ סופר ז"ל, ואבי אמי הרב ר' ששתה רייזנער ז"ל הנוכר בריש שילה סר"ס סיק. הם סתתם בשורה הראשונה יחד עם הבני העיר, והרוב שלש על החרם סתתווי הבע"ל היום בפעויעל.

וכדי להציל את הבית עלסין הזה יחד עם ששפת הערומא שיחז, אולם הצלח רק את הבית הריים החדש, אך הבית הריים הישן נשאר בידי הריים שם סתתים אבותי של זקני הרב ששה אהרן זצ"ל - ג' חרות ר' אליעזר סכר ששלח ס"ל האמת חזר ליד ס' ג' וספתת חרות סוף, ר' בני הודש, ור' סענדל בבית הרבי זצ"ל וזו עוד ספרים של זקני ר' סענדל, שיה חרות סכר 'סענדל פעויעל' ק"ל סוף תר"ח.

אוד נסיעתי הראשונה לפעויעל בשנת החדים, שאלתי בבין הקהילה בסעטעסנדל האם שסע על עד 'מארדאסקער', כי ידעתי ששם סקום שנתת אמת אבותי סתתם חרות, תען שאתם סכדים, כי סתום נחלש ורבה ששפת תערם, אך הם סכדים עיידה וזהה בשם 'פעויעל דיקאומ', אולם עם אן בכלל 'בית עלסין'. לא הרפזתי, ובקרתי בשפת, עד שסנאזי עד הנקראת כיום 'טודא שאומע', וסנאזי בענסי 'עידה

שהו פן השפת, ובי אמי ר' סספתא וזו 'מארדאסקער'. התקשרתי ליהודי עדר במאלאטא, שהיא סוסה הקרובה ל'מארדאסקער', ובקשתי שיסע לשם ובחוק לבית הריים אם ישנה שם סבנה של ר' דוד וייס, אך הוא לא סנא סבנה כואת לא הרפזתי, ובסעתי בענסי לשם, והסבנה הראשונה שסעקלחי בה הייתה נשלה, וכשהרפזתי אותה ראיתי שהיא היא סבנת זקני רבי דוד וייס ז"ל. פן סנאזי שם גם את סבנת זקני פרת הענדל אשת זקני הנכס, ואת זקני אשת רבי שלמה זלמן סאסקעס ז"ל, ועוד סבני ששפוזי.

וזהה כשהעוד לעיד 'מארדאסקער' ראיתי שאן לבית הריים נוד, ובדלו שם עשבים בטהים עד שבה ראשי, תיך נשדתי פני סתעשבים הללו. הלכן פניתי לשערד העירייה ובקשתי שיחז לי רשות לבנות שם נוד, אך ראשי העיר היה 'קסוניסע' ולא הסכים בשום פנים ואופן, באיסור שיסכר הרבה שנים לא פניעים לסאן יהודים בכלל, ועל פן רוצה להחריב את בית הקברות. בקשתי והתחשתי לפני הרבה אך לא הסכים לשסוע כלום. לבסוף לא התאפקתי, און און האב סיד שוקאכט, וסנאזי לו 'את אבי הרע, את אמי הרע וסדש', את אודי ואחיותי הרע וסדש, וכל סה שסנאזי לי ססעשפוזי וסבית אבותי - הם אלו הקברים של זקני, וסם את זה אתם חוצים לקחת סכני, וזו סתרכ ראשי העיר ואסר לי לשלוח את בקשתי בסכת בדואר. בסופו של דבר סתאריך הענין סשה שנים, אך לבסוף סודר הכל על ג' חרות טוב, עד כדי פן שיכיום העירייה ששלחת על קניחת העשב תלן תיקון החדר והסבנות העריכות תיקון. וזהו הבית הריים השני שסכתי להציל.

הסין נולד דבר יום ביומי בסתרות וסנתה זו היא סנה ייחודית הנעשית לו לבד, סכני כל השהתפת אוד, כסנאזי סתוך.

יסוד זה סתוב בסוף ששה ספרים זו וספת ס' וכסנאסע סאן ביטא החלולא דיליה יש ענין לחוד על דברי שיה ששפוזי חובנות סקר, וכדאיתא בסטרא (ספרות ס'א) 'דאסר רבי זתן סתום רבי שסען פן יחי, כל תלמיד חכם שאומרים דבר שסעק ספז בעולם הזה, ששפוזי חובנות סקר'.

הברך ששה סכאר אודות סה שערב ואביתא תריים איש זה אשד לא עשה אותם, ורקעו בעמלי השפוט שהלא סתוב בפדוש וספת ס' אף על פי שהאש עידת פן השסים, שנה לחביא איש פן הדיעות, ואם פן סה טענה היא זו על סב ואביתא שחיבא איש זה אשד לא עשה אותם, שהיא איש פן הדיעות, הלא סנה לחביא איש פן הדיעות. וסתרין בזה, דבאסת לקולם שנה לחביא איש גם פן הדיעות, אבל לא ביים זה - שהיא שם שחיבא את השסין סקום הערואת השכינה, דאו עריך לחיות איש פן השסים דיקא, ולא לחסין עילי איש פן הדיעות.

הברך ששה סתריך לכאר וזה על פי סה שחיבאו בענין גם סתום, שוקבלה עשה גם שסנאזי פן שסן סתוד סתתוה של סין טול, וזה גם שסססום יום אחד ולקו ח' סיסם, סכרי שיחיה להם שסן סתוד. שחדי ידוע קסייית השני יחיעו וספת ס' ס' ספני וזה כל פן השטוב שוקבלה עשה על פן גם שיחוד וספת סתוך הסכב, הלא תקבלה איש עשה גם סתום, יש דין סתתה חודיה בסיסד אספת ס' ס' וכענעם

יש נחלתו ומנהיגו

האוסף החוק בעל הברך ששה ססאטסאר ועקלוליה יחד כ"ז ניסן תשס"ו - תשס"ד

לחן ששה סתת סון רבני זע"א בסעודת היארצייט כ"ו ניסן תשס"ו בביתרד אהל והל סאטסאר ירושלים

הסכיד סקדם את רבי הסנת חסין (נפ' ס'ל) שסחב דסעקת שיסעסום פון הדיעות יש לו סתתה של סין טול, וזה ססדש בססוק ויקא ג' ס' ס' 'זאת ששפת אהרן וספת בני ביים סשה אחם וס' ביים סשה אחם סתת בני יעדאל חוקת עולם לחרותם'. וססען שסריכים לחביא שנה סתציה בערב וספתיה בערב, כוסתוב בסין טול ויקא ג' ס' ס' 'זה קרבן אהרן ובני וס' ביים הסנת אוד עשיית האפה סלה סנה חסיד סתציה בסקר וספתיה בערב'. וסלשון הסכת: 'שנה חסיד סכאר לחיבא שסכל בה חוק', שסין הדיעות בשפת חסין סביא את אוד הסנה סכו שסביא פון טול כל יום - שססוק סעלב ב' הסנות בשנה אחת 'ביים סשה אחם סנה חסיד סתציה בסקר וספתיה בערב' - סה שסין הדיעות סביא ביים סשה אחם, סקריב

סניי הסעביק
הדור יס עשרים יסך שיעוד סילייה
הספרות - וכל סתת סתתים

הוא סתלקת במסכת יסא דף טו א' אי טמאה דחיה בציפור או טמאה דחיה בציפור, עלילת הדין הוא שרקן ציפור יטלים לחבא עם רקן טמא, חלכ קשה, שהו יטלים לחבא להולקת המטה עם שכן טמא, שהלא הולקת רבו הוא רקן ציפור, ושפי טה המטה למט.

ובבא הברך שפה בשם שרן דהחם סופר דלע שעל אף שטמאה דחיה בציפור, אבל כל זה לא נאמר בשעה שצריכים לחנך את המטה. שהרי באותו הזמן האונים הלא טמאו את הקדוש והמטה, והצרכו לחנוט שחוש - ובזמן שלטמאים את המטה, אין יטלים לחנוט בטמאה שהחיה בציפור, כי בזמן שלטמאים צריך להיות בכל המיטות של קדושה וטהרה, מבלי להזקק לשום חוץ.

על פי יסוד הדברים נבאר הברך שפה לחי האש וזה שהקדים גרב ואביהא - שבזמן שחנכו את המטות, לא היה שייך מציאות לחנך אש כן הדין, אלא כל טל היה צריך לטא באש כן השמים ובה סאריך סאד בענין לחנך רבנא, שבעת החנוך, בתחלה כמסודרשים את היסודות בלב הבנים, הוסיף צריך להקשות כל טל בקדושה וטהרה, ואסוד שיהיה סקוד בדרבים אחרים, תקדושת של אש כן הדין.

יסוד הענינה והארה לסיפור על 'הקנה החרדית, הוא שבהנחך הבנים שמים בידו הן בספר וזן בכל התקדשות לחנוך, שחל צריך להיות בקדושה וטהרה, ולא רק עצם החנוך, אלא אף כל המסייעים לחנוך צריכים להיות בידו לטהר, מבלי כל שיהיה ניעה של ד' דה. ויש לזכור לסמוך בנפרא ^{מטו דף טו} שדרכו הקדוש היה ששכה 'כמה גדולים טעמה חיאי, דעבד להורה שלא תשתכח מיראל, על ידי שליטת המטה חמסי תורה לחסמה שיק, השעה סדרי טעמה לשעה שיק, ואסר לה עד דהודמא ואחזא - אקרו אהדי ואחז אהדי, ועבד לה להורה ולא תשתכח מיראל. וססיים עלה תבכרא 'ויש דאסר רבי כמה גדולים טעמי חיאי. ומבאר עוד בנפרא, ששלבד מה שליטת ילדים המטה חמסי תורה השעה סדרי טעמה, עוד הקדים ומנו שחנך וזאת חנן וזאת חנן רשות לטד צביים וזחאם, ואת בשום חילק לעצים, ושהקדושת קשה קלף לסחב עליו תורה ומשנות, וזאתם לטד כאסוד בכל עוד לה ילדים, כל אחד ספר שהחמשה חמסי תורה, וגם ו' ילדים ששה סדרי טעמה תציה לכל אחד שילמד עם חברו את מה שלמד הוא, וקר הם סולם ידע את החמשה חמסי תורה ושעה סדרי טעמה.

ובמורשאי על אחד הקטות, שפי היה צריך רבי חיאי - שהיה סגולי התלמידים של רביש הקדוש - לשנות כל אלו המלאכות לבדו, ולא קנה ערות סגובדים ומבאר המורשאי שטעמו של רבי חיאי שפי שחנך היה בקר שכל הכמה הורה גם כן בקדושה, שרק על ידי כך היה יכול להיות מציאות 'שלא תשתכח תורה מיראל'. ולכן היה צריך, שדבי חיאי בעצמו בידו הקדושות יטע את הפתוח, יחפז רשות, יטד צביים וזחאם, ישטיט עדם ויעבדם, וזאת כל המלאכות שבהחמשה מנשים ביד בעלי סלאם שעולם ששטים. אבל סאן, רבי חיאי בעצמו עשה אותם כדי שיהיה כל שורשם ותיקנם בקדושה ומטהרה, כדי שלא תשתכח תורה מיראל. ומטעמו לשוט על היכן חברים מטייעם ונד כמה חנן הוא ששליטת התורה חן, כל דרכות צריכה להקשות בקדושה וטהרה בידו הקדושות של רבי חיאי.

יסוד זה הוקמו ביהושע עזרל, שהמסדות יהו כל סולם ששוחתים על 'טהרת הקדוש' בלא התערבות של ידים וזאת וכושרי בעל הברך שפה, שבזמן טוטה הספק היה צריך להיות אש כן השמים וייקא, הלא אש כן הדין. ואפילו גרב ואביהא שהו קדושי קלין, אבל בזמן ששוחתים הספק צריך להקשות כל טל בקדושה וטהרה עד אין קץ.

ובחורזי סוסף הברך שפה וטעמי עד כמה צריכים ליהוד בחנוך הבנים המבט שיהא כל טל בקדושה וטהרה ביסודות אלו שהקישו ביהושע עזרל, וכפי שונה לעמוד ולטהר כשויא 'הקנה החרדית, שיסוד קדוש זה הוא עד לחבליה ובכמה החלולא וזילא, נספך לעמוד באדוהוה הקדושים לחנך ענין גדול ויסודי זה.

יסא החלולא נקרא יסא חרנלא, סכו שיתכב רש'י ביבמות דף קסו. ויא חללא ויא סאד) סתוב וזילא 'בתשובת המאנים שבאות, כל הקר וזילא דאסדאי, היט זום שסת בו אדם טול קיבנים אותו לכבוד, וסדו שנה בשנה כשספיע אותו זום סתקבנים תלמידו חכמים סכל סביכז, ואיום על קברו עם שאר העם להשיב ישיבה שפי. סקנה המנת יחזק, עד כך שקרא לישא החלולא וזילא, ורבל הוא לשון זום טוב, ואיזה ידע שייך ביארציני של אדם טול ומבאר, שלשטטו של הצדיק יש עליה טולה ביום הארציני, וסוסף שאף טעמי טטג אצל כמה חסדים שבים הארציני אסרו 'זרחנן הוא עזילט ליום שסולו טוב ליום שצדיקים יושבים וטעוהוהן בראשיהם וזגים סוד השכינה - דאזו דהחן שחיקטו לסד בליל הסוד, אסרו ביום הארציני של הצדיק, וזה הלחא וזילא - לשון ידע.

וזתא אסרו בנפרא ^{ויש חמסו טו} 'זויב אדם לחקבל פני רבו ברנל, וזום הארציני הוא ידע להצטת, כן שיש לו עליה נשמת, ולכן שחאספים לסעודה ביארציני של צדיק, שהוא בחנה של חיוב אדם לחקבל פני רבו ברנל.

שיעמד השירה שנטה סולט לחיובק לכל הפחות לאפס קצחו בדרכזו של הצדיק חן, ששלבד זאת שהיה קדוש עלין לעצמו, היה גם ספרא ישראל לרבבות אלפי ישראל סתלסידו, ולנד זה כיון פאר כשויא 'הקנה החרדית'. ולטהר כל זאת והיה לו זמן לכל אחד ולב לכל אחד, וכפי שחויזו בעיני כשהיוזו נכנס קטיו סאמטוהרפן, וקבלני סבבוטת גדולה ובאחבה ובידידות גדולה, וכשהיה יושב עם כן אדם, היה יכול לשוחח עמו בכל ענין שהוא צריך לשפך שעה אחסה ביוה ולקרבו, כאילו הוא כן יחדו, על אף הטידות הרבות שהיו לו סתצוטר הגדול כן ידע. נלמד סאדוהוה בין בחלק בין אדם לסקום וזין בחלק בין אדם לחבירו - שכפי שאסרנו, סלמד והשנות המבנות שהשיג, היה נפלא וסוחד בבין אדם לחברו.

וטוטה לידבק בדרכזו חן, ולחשפך את דרכו חן, וכמו שולמדט כשדשה ו' בתורה וזילה 'כך ששה כשרותן ^{מטו} מבלי לחז ולמאט סודכזו חן. אלא לחנך את צאנאיש בדרך זו, להשנה את המסדות על דרך זו, ולהפגה הענה על דרך זו.

יסוד השליט שוכחו ין עליט, וזתא נשטוה צדוה בצדו הדיים, ושוכה כוסה וצדיק וזן סקוד לילך לקבל פני סשה צדקו בבאי



האון וארד פסק הדין בקשה
בעל "שבט הלוי"
 סדרן רבי שמואל הלוי וואונער זעקללהיה
 מאבד זכרון מאד בני ברק
 ילד ט"ו ניסן תשל"ה - תשמ"ד

להלן פשוט נתי וקניט שהשטייע סדרן רבנו זיליא לפני סיטות
במעמד אלפי ישראל בעת סטע אשכנזיות דרבי
 שולח ברברי הסדר טעמים פשוט לאור פשוט

ישו האחרון בדידות ובאמת, אכתי להחזיק עמו ולקבל את חות
 דעת הדרוש בחלטה למעשה, ובטעם ובחשיפה, ובכל עת עשיתי ששואה
 ומשואתם לטוב שעות הנפש והמבטות המפלאה שבה היה נקט
 לכלל חרש, וכן להשיב לשואלו דבר זה וז' חלטה, וכן להשיב ענה
 והודעה, וכן בהתמסדותו להרשיע את עמך הולדת חרשני בכל לב הנפש.

איתא בגמרא (ארוח ק"א) ה"ד בשולח רבי אליעזר ובסוג ארבעה
 זקנים לבקרו, רבי טרפון ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי
 עקיבא, משה רבי טרפון ואמר טוב אתה לישראל שטיפה של נשמים
 שטיפה של נשמים בעולם הזה ורבי בעולם הזה ובעולם הבא, משה
 רבי יהושע ואמר טוב אתה לישראל יותר מעלל הזה מעלל חסה
 בעולם הזה ורבי בעולם הזה ובעולם הבא, משה רבי אלעזר בן עזריה
 ואמר טוב אתה לישראל יותר מאב ואם שאב ואם בעולם הזה ורבי
 בעולם הזה ובעולם הבא, משה רבי עקיבא ואמר תבייבן יסודין וכו'.

והנה יש לתת טעם וכיבוד בדברייהם של החכמים הקדושים, מה
 החסון כל אחד ואחד מהן במשלו, והנראה בזה, שכל אחד
 מהחכמים הפך היה לטוב את נתינתו של רבי אליעזר הגדול
 לטובתם ולטובת כל בית ישראל, משה רבי טרפון ואמר טוב אתה
 לישראל שטיפה של נשמים שטיפה של נשמים בעולם הזה ורבי
 בעולם הזה ובעולם הבא, משה רבי יהושע ואמר טוב אתה לישראל
 יותר מעלל חסה מעלל חסה בעולם הזה ורבי בעולם הזה ובעולם
 הבא, אלו החכמים שנתנו החסונות לדבר אחד באדם שגובשו של
 רבי גדולה וכן הנהיה ששטייבום הנשמים בעולם וחסה ששטייבום
 החסה לעולם, כי הנשמים פגומותם תבואה ופירות בעולם הזה
 והחסה שאינה בעולם הנשמי, אבל רבי טרפון היא בין בעולם הזה
 ובין בעולם הבא, בעולם הזה כיון שבאמת הצדיק שטיפה השירה
 השפעת טובות לכלל ישראל, ובעולם הבא כיון שגל ידי הדרוש
 ודאיתו וכו' רבבות אלפי ישראל לחיי עולם הבא.

משה רבי אליעזר בן עזריה ואמר טוב אתה לישראל יותר מאב
 ואם שאב ואם בעולם הזה ורבי בעולם הזה ובעולם הבא, החסון
 לאמר בזה, שגובשו של רבי טרפון יותר שטובת האב והאם שהם
 סביבים את האדם לחיי עולם הזה והאבנים רק לטובת הנשמים,
 אבל הרבי ששולח להחיל את האדם דעת וטובתו איך לחיות חיים
 ישרים בעולם הזה ואיך לזכות לחיי עולם הבא.

באותה קנה חנה נקטן על סילוקו של צדיק רבנו זעקל ונאמר,
 טוב אתה לישראל יותר שטיפה של נשמים מעלל חסה שהם סביבים
 לכל העולם הטובה נשפית האמה היטבת לכל העולם עם הטובות
 נשפית - שגל ידי ובאמת נשפיע על העולם ריבוי ישועות והשפעת
 טובות, וגם השפעת החנינות לאיך שיקדו וחקר - בשחזר באלפי
 רבבות החשובות והחידושים שבהם האדם את עיניהם ולבם של רבבות
 אלפי בני ישראל בכל קצות תבל בחדה ובחלטה והשקפה טהורה.
 ענה עולה לעד עיני סראה הדי קדוש שזכיתי לשנות בעל
 קדושו של רבנו זעקל באותו חום בו הופיע הסך הראשון ספרי
 השירה והנה חום הזה עם שטחה ונהלה אבל רבנו זעקל - הרגשה
 של חיש וסוד הרגשה בחלל תבית ששטחה החדה.

ועוד משה ונאמר טוב אתה לישראל יותר מאב ואם, שאב ואם
 סביבים את האדם רק בעולם הזה ואתה היית טוב לכל אחד ואחד

באספנו ללוח את אחד היחידים מעולי הדר, נחל המוסקים,
 נחל הנדקים, סידורי סגול, סגודתו פרוסה על כל יושבי ארצנו
 הקדושה, ועל כל ארצות העולם, גלי ירושע היה לכל, כי כל הנזק
 לבדי דעת חזרה, או קנה, וכל כיוצא בזה פנה אל הסקום הזה.

סבא בגמרא (אור ק"א) כ"ג ע"ג רבי יוחנן פתח פתח עליה רבי
 יוחנן בן אלעזר קשה היום לישראל כיצד בא השמש במערות, האון
 שמשעבדן וכל דקדק בלשון הספרן שקרא על פשוטו 'כיום בא השמש
 במערות', הרי רבי יוחנן נפטר בקנה שפלת, ויש אחרים בן ת שנה היה
 בפשוטו, ואיך שייך לומר כי פשוטו היה כיום בא 'השמש במערות'.

וכיאר בזה, שלא היה סוגנו לומר שנשתלק הצדיק באמצע
 ימיו ולא בקרוב ימיו, אלא כוונתו הייתה, כי השמש בתחילת היום
 עדיין אין אורה סלא, כך גם, בקרוב היום כעבודה שוקעת סבר, אין
 אורה בעינינו, רק באמצע היום במערות, השמש נדחת בסלא
 תוקפה תחת, והנה שהמשיל הספרן לפשוטו רבי יוחנן, כי סוף כל
 הידי הארוכים דוח אודו בסלא תוקפו יענה, ולא השש אודו וסוד
 איך בקרוב ימיו, וסילוקו הוא ספס 'כיום בא השמש במערות'.

לדאמנש, עליש לשאת קשה וספסו פד על פשוטו רבן של כל בני
 העולם, רבנו בעל שבת חלוי זעקל חסה לחיה באריות ימים בטוב
 ובנעימים ובגלילות הדעת בחדה צערש נחל עטום דרב, כי באה
 השמש במערות, הרי כל ימי הידי הארוכים דוח אודו בסלא תוקפו
 תענה, וסוף כל שעותי האדם את העולם כששש במערות - בתורה
 ובמעבדות, האדם את העולם כששש במערות - בתפילותיו חסות לטען
 חסל חרשני, האדם את העולם כששש במערות - בסחבתו 'הנחמות
 לאלפים ולרבבות בכל קצות תבל, האדם את העולם כששש במערות -
 בחדושותיו הנחבבים והנעימים כדבשי תפסת עינים, האדם את העולם
 כששש במערות - בשיעוריו המאלפים בכל שניות וסקצנות החדה,
 האדם את העולם כששש במערות - בתפלות סידודות בין אדם לחבר,
 האדם את העולם כששש במערות - בהאדות פנים נפלאה ביחוד לכל
 אחד ואחד שנבטם אצלו וקבלו באותה וכדודות בני שיעור.

תעה שקנה השמש וחשך אורה של עולם, כלל ישראל איבד
 את ראשה והמארות, איש קדוש צדיק יסוד עולם, שדחה נחל
 וספולו בכל החימות בין אדם לסקום ובין אדם לחבר.
 להבדילתו וכידי להזקקו אל המאד הגדול סמו שנת העליון עדי

סבני ישראל יחד סאב ואם, שברוב אהבה ודעה הקדושה את כל ימינו להעריב ולהעיל להם בכל צרכיהם בחיובות ובנשיות, סאב את כאבם והצער בעצמם של ישראל, ובכל עשותו העניד בעדם תפילות ובקשות לפני ה' להצאתם ולהצלתם, בכל עת שחשבו היו שנים אל הקודש לבקש עשה ונחמה או לטוב הלבנה ושאלה למעשה, ובמבטוח שלא ידעה בכל השיב השמות מאהבה בחיובות לב ובהארות פנים ומעמד ואת אין כל פלא למה המציאות המפלאה בשם אחד שנתנה בחיובות של רבנו זשקל לעני שרשים את האיש בקום דברי הכתוב ויקרא י' ה' אל בית ישראל יבט את השפחה אשר שרף השטן, הרבנות ערך בית ישראל בכל מקומות פריהם בכל רחבי ארץ הקודש ובכל קטות העולם מקומים את סילוק, כי סבני הודו רבן האבון של כל ישראל זה המעשים שנת, דרי הכה נחמם באכזות סדן הלמיד על רבו אחבו אסור חולל בסמא (מסכת סוטה) כל המלמד בן תורה תורה מעלה עליו הכתוב כאלו ליתו עמוסד (מסכת סוטה) ואלה תולדות אהרן ושהה ושהה ושהה י' ה' ואלה שמות בני אהרן, אשר לך אהרן לר' ושהה לר' לר' לר' לר' וקרא על שם, ומבאר החתם סופר סדן הענין שחשב כאלו ליתו כי סבני שאסור חולל (מסכת סוטה) וסדן סוכי אבא, כלסד הבן סוכה את אביו לאור פניו, בה שחא סקדי שם ששים באסדת קדיש והתעוררות סולסה בן אדם לסקום ובן אדם לחבוט, כי על ידי מעשה של הבן נהנה האב בעולם העליון ויחידים לו וסידת בכך שדכן שנת סעודה. ועל זה הסיפור חולל ואסור שסכו שדכן סוכה את אביו, בן החלמיד סוכה את רבו, שעל ידי ההתעוררות הראויה של החלמיד שחולף בדרך הישר והטוב ספי שליטה רבו, וסכה הרב להעלות סחיל לוחל בעולמות העליונים, וכל סכה שחלמיד סמחול ללמיד את התורה שששנ ספי רבו, דרי הוא סוסף וסידת לאוהב

רבו בשולם העליון, וסעלה סגולם לעולם וסחיל לוחל. וסדאי סילסא צריסם את לחובתן כי אם אבל סעה רבנו עליה - רעא סחמטא קדישא, סאסדה סוכה ו' שחלמיד סוכה את רבו בעולם העליון, וכל כל סדן שבריש הסות והעבה לעשות לחובת נשיותו של רבנו זשקל בעולם העליון, כי תלמי סדל היה רבנו בסדן זה ללמד תורה ודעה לכל בית ישראל, ואשר על סן ידע כל איש ישראל כי בכל החכמות שהוא ללמד בספריו של רבנו - אם בספרי השולח הלבנה למעשה, או בפרדי הסוטה בהלכה, ואם בספרי התורה סבלסל דאורייתא, ואם בספרי הדרוש לשאוב סלח חפנים של דתא שסס סוהרת, אז הוא סוכה את נשיותו וסוסף לו וסידת חבת בעולם העליון. וסדחת בן סודאי וסכה רבנו הצדיק הקדוש לקנות לעסכו אוצרות וסחילות עשוסים סטוב בן עין העליון בכל סאה שנת עבודתו ודעתו את ה', סוהרה ובעבודתו, בספק וסחידות, וסחחידות חסוהה ששטע בלסוהרתם של ישראל קדושים, בן ספעלות צדיק לחיים בחיים וסוהו וכן לאור פניו לעני סוהרים. לעת כואת יצוה השמש - וסא השמש, ידוע היה רעשו של אורו צדיק שבוט בסדן החתול (זה המלך רבי חיים סאד וסבני על כל סוהרת חיל) דא סספדן בעבודת הקודש, בן סדכנת התורה ובן סחידות, סוכה סעלה בסיעתא דספרא, יסם על ימי סדן חוסף עד ביאת עין סעודה ביישנ אסן. יסוד הקב"ה סאסד בעלסא דרין היה דרכו ללמד וסכה על כלל ישראל, סודאי בן יעשה בעלסא קסוהו, וסא סלף יסוד לכל בית ישראל ששנ סאד תורה ובסללם על סשחשו חוססה סוכיני תורה ודעת, על קחלא קדישא דרין ועל השיבה הקתנות, ובסחידת סוכה להעלות סשית צדקת בב"א.

כי רנה המלכים נועדו
 ביקורו של פוסק הדור בעל שבע הלוי זשקל בסעון הקודש של ידו ודע סדן רבנו זע"א שלחי חודש אב חסילז לפ"ק

אור פריסת שלום, בעל שבע הלוי אינו נוסע בשבוע הבא לפרענסבורג לציון הקודש של החתם סופר.
 סדן רבנו היידי שם בסעני על קברי אבותי חסונים בפענינג הססן לפרענסבורג
 בעל שבע הלוי תהיה רבי ישראל דוד סרעליות עם שליטינו זשקל ססון שם.
 סדן רבנו אבותי ססונים ססס לית.
 בעל שבע הלוי הוא חובר את הספר 'שם לקף', הוא סבאר שם באוחסה את הענין לעסוד על הביסות.
 סדן רבנו הוא חובר עוד הרבה ספרים, כגון: חסן לסעוד וסוד.
 בעל שבע הלוי שם נוד אבותיך?
 סדן רבנו בן, הם וסחידות שם בססן כל חידות, ואבי וקני עליה היה וראש הקהל שם הששלב סבא סססו סחלסות בית חכמת.
 בעל שבע הלוי יש חסוה סססו בחתם סופר וסלן אבן הקוד.

סדן רבנו גם בספרים שיק יש הרבה חסוהות ססס, בערן כארבעים חסוהות.
 סדן רבנו החתם סופר היה נסיע ביסות הקרן ליעד-בן.
 בעל שבע הלוי בסקום אורו סוכה החתם סופר ססחוד לפרענסבורג, באחי ליעד-בן וקסעדי לי סיעסוד חוסש רש"י עם תאנן אב בית דין.
 בעל שבע הלוי ראינו פעם בספר וסדן כי החתם סופר כסעסע ליעד-בן, נסערה חסלה ועל לארץ, וסוכה שם בספר וסדן כי תהלים ראה בה סיסן לא טוב, כי הוא סבא קסדסא.
 סדן רבנו סקדס היה לו ספק אם לסועי שם או לא.
 סדן רבנו החתם סופר בחולץ סבאר 'סדקאי כידת שאסוד ססקים סודה.
 בעל שבע הלוי וסידת של הלמיד חכמ צדיק לחותה בסקום סרה - הרבי החתם סופר בססכת חולץ דף סלו ע"א.
 סדן רבנו השאלה הייה האם כידת תעשה צדיק לחותה בסקום סרה נערה ולא שינחו העם וסם יסרוהו לסקום חתומ.
 בעל שבע הלוי רבים וסחולים לא חלוט לסוע על שוויץ ואסטרק.
 סדן רבנו אבל אח"כ סבד סססו לסארניבאד ולקארלסבאד, לא בסון החתם סופר, אבל סחקוסה יסוד סאחורת.
 בעל שבע הלוי דוד שליטה סקוסות של 'באור' - סקוסות וסחנה קארלסבאד סארניבאד וסם לאנססבאד.

סוף רבנו גדולי ישראל היו נפגשים שם יחד. גדולי ליטא גדולי אונגארין וגדולי הונגרים.

בעל שבת הלוי זה הרב מאיר דיקנאווא.

בעל שבת הלוי פגש נפגשו שם שני 'שפיראס סתרים שפירא' וטקיל אבדי לובלין, ודודיק המנחת אלעזר סטוקאטש, ישנה המנהג שהם איך ששטיילים יחד.

סוף רבנו אבדי אלאטא ואבדי פרעשבורג גם היו נסערים שם. סודי ורבי רבי ששה שניידער גם היה נסע ספראנקפורט לשם, השם נפגש עם כל גדולי הרבנים.

סוף רבנו גדול אגלע נין וזכר בזה.

בעל שבת הלוי ברוך ה.

סוף רבנו אהרן העוזרין שגלים ה' מרחב דמות חזקים.

בעל שבת הלוי גם אני סובר שזהו השלמה מאת ה'.

סוף רבנו זה אנשים שיהיה להם כעשרה או שנים עשרה ילדים ונשאר שהם רק אחד, והקב"ה שגלים אותם, וגם היו אנשים שיהיה להם עשרה ילדים ולא ראו עקב העוזרין שום נכד, ה"י.

בעל שבת הלוי האריך אתם סדמישקו.

סוף רבנו הודו לחיים כי טוב, ברוך השם.

בעל שבת הלוי גם אני ב"ה סדמיש יחד טוב.

סוף רבנו תודה לקל, סבלתי לאחריהם בישרים גדולים, אבל ברוך השם, תודה לקל.

בעל שבת הלוי ססה סבלתו.

סוף רבנו סבלתי טוב וסדמיש, היה לי כאבים עדים, נאלצתי ללכת ולהצטק על סקל, חסרתתי לעמוד בחפזת 'שסמה עשרה כשאני נשען על סקלי, וחודו לה כי טוב, הקב"ה יעזור כן תלאת.

בעל שבת הלוי האריך סתגלים דברים עם הסכיבת, עם התנהג 'תגדה התרדיתו'.

סוף רבנו זה לא קל, ידועלם היא עדי גדולה.

סוף רבנו אני אכן חנה 'סדה על כך, ברוך השם הודו לחיים כי טוב.

בעל שבת הלוי אבל אינכם סתורשים שיעזבתם את הרבנות בעדי 'אנטווערפן'.

סוף רבנו לא, הרי היא 'ידועלם סוף כל סוף'.

סוף רבנו 'אנטווערפן' היא עדי טובה, עדי טובה מאד, כשהייתי שם היה תפקידי לבקר, אבל היא עדי טובה, ברוך השם אינני סתורשי, אינני סתאען על עבודת הקדוש שבסאן.

בעל שבת הלוי יש לכם יצח סתגודים בסאנטווערפן, חתובם סתגודי טוב.

סוף רבנו שני חתני סתגודים שם, אבל בניהם סתגודים פה, אצלי בסולל לסודים כמה סתגודים.

סוף רבנו יש לי אחרת, בני יודדי שיודו' השאן רבי שלמה חאן שליטא רב וסודי שני שניהם הניעו סאנטווערפן לשדות פה.

בעל שבת הלוי 'כן יכבד אבי'.

סוף רבנו: איך בני לומד אצלי בסולל.

בעל שבת הלוי כאשר יסלים לקים 'והודעתם לבני חלבי בןך' והא וזכר בעל שבת הלוי ברוך השם, אצלי בישיבת לומדים כמעט סוף של בנים.

סוף רבנו כן ידעו.

סוף רבנו כבד את בעל שבת הלוי בשתיית לחיים.

בעל שבת הלוי לחיים, אריך ימים על סגולתו הא וזכר בקרב ישראל. סוף רבנו אכן, ה' יקוד שיהיה לרבנו אריכות ימים טובים ויכול להרביץ תורה ולומד את כל ישראל שוין נוח.

בעל שבת הלוי אכן, ייעוד כח.

סוף רבנו הלואי היינו יסלים לעשות ששנה ססה סגוב הנופשי בישיבות.

בעל שבת הלוי אכן.

סוף רבנו זה ססה כל כך ורבה קרובות, וכיטול תורה כה גדול.

בעל שבת הלוי זה עולה בהרבה קרובות, זה גודם ביטול תורה גדול.

בעל שבת הלוי 'ולמיד הסם הימא לטיפי', הוא ססודך בתלמודו לחיכן שוולקן, אבל תודו העמיד סתגודים סך לטרי, וסגודי רח אלול הם עדיכים להתחיל 'התחלה תרומה'.

בעל שבת הלוי הרבה פגעים סכר דבריה על זה.

בעל שבת הלוי אנו בישיבה אחד השועה באב הוסמט עדי טובע בסודי הישיבה, ואחד כך נסערים כל סתגודים בקבוצה לסקס אחד, יחד עם סגודי שיעודים סכו שיעודים בארה"ב, בשיקגו וסודים ססדין ססודין.

סוף רבנו זה דבר טוב, דבר טוב מאד, לא סתגודים נסערים לבדם וסטיילים לעצמם בכל סתגולם.

בעל שבת הלוי באופן סתגודים נסערים לבדם, זהו 'עולם של סקף', סתגודים שוסדים אריטא לעצמם, וודי האסן העדא שאדע בסוסע זה, היה כי ססה סתגודים עגודים ססוד אריטא וססע לטייל, וססה ססה חתיכסו באסנע תטייל, סכל סתגודת סטיילים אלו וסאלו.

סוף רבנו ססה רבה היא, לעשות שימי גדול בענין זה.

בעל שבת הלוי אם תסוד על כך, אני גם יצטרף עם זה.

סוף רבנו אולי סתובים 'סכתב לראשי הישיבות'.

בעל שבת הלוי איך חכי נסד, הרי היא ערה ססולס נאנחם עליה.

סוף רבנו אבל אי אפשר לפעול בזה אחרי ססה, כססולס סכר התארגנו, עדיכים לפעול סכר כעת, לחיכן אותם לשנה הבאה.

בעל שבת הלוי בלי סדי, בינם ראשון חגי תודו, סתגיני סביחה אפעל בזה, זהו סטה רבה.

סוף רבנו עשה היא 'שינת חיסוב' לשלוח סכתב סקב בסקשה לראשי הישיבות, וכאשר יקבלו ססה סכתב, זה יפעל עליהם.

בעל שבת הלוי בלי סדי.

בעל שבת הלוי 'סודיך וסתרביך בענין זה ססה סתך עולם הישיבות, הישיבות אינם סוכנים לומד על זה, סגודי השיקגו חוצים את זה, תודו סתגודים של סשיפות ססיפות חודשים את זה, וסתגודים עצמם גם חוצים את זה.

בעל שבת הלוי לא בכל הישיבות ססודים ססודי זה, סתגודים ססוסים סכו אגלעו, וכאשר הישיבה סודה סשה סתגודים 'סקבלים אותה, בישיבות אחרות סגודי סזה 'וסיסודים גדולים'.

סוף רבנו אבל עדיין יש גם חילוק גדול אם נעלים את כל הישיבה או לא, לטעם הרי"ד קאפלאן אליהו [וטקיל] סלומען היה אישר לודו סתגודים 'אם אותם חוצים לקחוד קוד אותה, אבל הישיבה נסאסת ססודיה'.

